

Ontmoederd, maar niet ontmoedigd

'Hoe kom ik weer terug in een leven waar blijdschap is in plaats van verschrikkelijke somberheid en schuldgevoel? Juist nu ik door mijn twee kinderen, allebei psychiatrisch patiënt, ben afgewezen en ontmoederd kom jij met je artikel op mijn pad.'

Het is een van de vele reacties die Geertje Paaij ontving naar aanleiding van haar artikel 'Uitgemoederd' in YN 2. 'De reacties overdonderden mij. Wat me enorm raakt, is de eenzaamheid die ik tussen de regels door lees.'

Een zoon geeft zijn moeder de schuld van zijn psychiatrische opnames: 'Het hele gezin is ontwricht. Ik probeer mijn donkere leven wat licht te geven door aan mijzelf en mijn lieve man te denken. Wij zijn al op leeftijd en willen de jaren die ons nog resten niet laten bederven.'

Een andere moeder huilde weer eens flink nadat ze het artikel in YN las: 'Vanaf zomer 2015 taal noch teken van mijn zoon.'

Ook vaders laten van zich horen: 'Mijn zoon schreef mij af door simpelweg mee te delen nooit meer contact te willen. Zodra ik probeer om samen met de GGZ de relatie met mijn zoon te repareren, stuit ik op dat dwaze privacy-schild. Mijn zoon blijft mijn innig geliefde kind, er is iets wezenlijks dood in mij door de breuk. En dan laat de GGZ, die dagelijks met hem te maken heeft, mij nota bene in de kou staan.'

Hij krijgt bijval van een moeder: 'Veel zorg wordt misgelopen door de zogenaamde wet op de privacy, waarachter de hulpverlener zich onterecht verschuilt.'

'Ik kijk elke dag op WhatsApp. Is er nog een teken van leven?' schrijft een moeder die haar dochter niet uit haar hoofd kan zetten.

'Als het goed mis is, zoekt mijn dochter contact. Als het weer beter gaat, verbreekt ze het contact. Het troost me dat ik niet de enige met dit verdriet ben.'

Een van de mails trekt in het bijzonder mijn aandacht. 'Ik mag mijn dochter niet zien omdat ze mij als een robot ziet. Mijn hart huilt bloed, mijn ziel is verscheurd. De wet klopt niet. Als we niets doen, gebeurt er ook niets. Wij kunnen de eerste stap zetten.'

Ik moet denken aan het motto van wijlen Pieter Baan, psychiater en voorvechter voor de humanisering van de psychiatrie in al haar vormen: 'Geef ons de kracht te aanvaarden wat niet veranderd kan worden, geef ons de moed te veranderen wat niet aanvaard kan worden, en geef ons bovenal de wijsheid om tussen beide het onderscheid te maken.'

Het zijn die woorden die maken dat ik blijf ijveren voor het herstellen van familiebanden tussen ouder en kind. Mijn trouwe metgezel daarbij is mijn pen. Lezers zijn onmisbaar. Dus laat van je horen!

Geertje Paaij beschreef haar ervaringen in het boek 'Het niemandsland van een moeder' (zie pag. 24).

